BIBLIOTECA „ASOCIAȚIUNII" SIBIU

Anul LXXXVII — Sibiu 26 Martie 1939 — Nr. 13

Telegraful Roman

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1858 de Mitropolitul Andreiu Șaguna

APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul: Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Un cuget și o simțire

Evenimentele recente de peste hotare au provocat o stare de maximă încordare în toată Europa. Urmările acestei încordări nu pot fi de nimeni prevăzute. Deaceea popoarele se pregătesc să preîntâmpine cu cât mai multă vrednicie orice s'ar putea să aducă ziua de mâne.

Țara noastră, atât de apropiată de locurile pe unde s'ar putea aprinde focul, dovedește în actualele împrejurări o deplină unitate și stăpânire de sine. Și e bine că e așa. Căci nici o virtute nu e mai necesară astăzi ca unitatea desăvârșită între toți fiii neamului, pentru a sta zid în fața oricărei încercări grele.

Am văzut dispărând o țară din lipsa ei de unitate internă. Nimic nu slăbește și macină așa de mult existența unui stat ca lipsa de coheziune între membrii lui. Coheziunea indestructibilă întărește puterea de rezistență și susține elanul sufletesc și încrezător în ziua de mâne. Unde nu-i unitate, unde unii varsă apa rece a criticii și a scepticismului peste însuflețirea și încrederea altora, puterile de rezistență și avântul care înmulțește forța, se paralizează.

Când vin zile grele pentru țară, se uită toate micile motive de critică, inimile se topesc într'una singură, dragostea de neam și de libertate națională covârșind totul. Inalt Prea Sfințitul Mitropolitul nostru a vorbit la Alba-Iulia de această unitate și de necesitatea să trecem din starea de popor în aceea de națiune. Niciodată nu e mai necesară această unitate ca azi.

Cu ochii țintă la Comandantul pe care Dumnezeu ni l-a dat în aceste vremuri, la Regele Țării, să așteptăm poruncile Lui și să le executăm fără întârziere, cu entuziasm și cu convingerea că aportul de însuflețire și de faptă al fiecăruia dintre noi contribue enorm la salvarea Țării. Fiecare și cu deosebire noi preoții, îndrumătorii de totdeauna ai sufletului românesc și susținătorii încrederii în el, să ne facem un centru din care să radieze curajul creator de energie, optimismul dătător de putere.

Preoți, ridicați crucea sus, în ochii poporului, cu inimă bărbată și cu înfățișare de siguranță în ziua de mâne!

Iubim pacea și stăm calmi până nu vom fi siliți să ne apărăm.

Dumnezeu să nu aducă acel moment. Dar de va fi să-l aducă, să-i facem față în strânsă unire și cu entuziasm biruitor.

Preotul și meditația

Este impresionantă solidaritatea întregei literaturi spirituale a Răsăritului și a Apusului, atunci când este vorba de afirmarea necesității inexorabile a meditației zilnice pentru viața duhovnicească a oricărui fiu al Bisericii lui Hristos. Această solidaritate care de fapt este unanimitate, trebue să ne fie o probă neîndoielnică și un îndemn stăruitor de a întroduce în viața noastră cea de toate zilele un capitol de meditație, adică de aprofundare a adevărurilor lui Dumnezeu-Tatăl, descoperite nouă în forma cea mai desăvârșită în Dumnezeu-Fiul, și conservate în Biserică prin lucrarea lui Dumnezeu-Duhul Sfânt Intăritorul și Mângăitorul. A-și închipui cineva că menținerea vieții pe linia comandamentelor creștine este posibilă fără practica continuă și neîntreruptă a adâncirii adevărurilor revelaționale, este a comite cea mai gravă prin consecințe eroare. A nu căuta, a nu stărui și a nu iubi meditația, este a te plasa direct în imposibilitatea de a duce o adevărată viață creștină, nu numai perfectă, dar nici măcar mediocră, sau comună. Fără meditație căderile — adeseori destul de grave — sunt inevitabile. „Dacă n'aș fi meditat asupra Legii Tale, Doamne, aș fi pierit în ticăloșia mea", zice profetul David (Ps. 119, 92). La fel grăesc și Sf. Părinți: „O zi fără meditație este o zi pierdută"; „Cine părăsește meditația, dezertează de pe calea mântuirii"; „O viață fără meditație este o călătorie pe mare fără busolă, în care rătăcirea este sigură". Prin meditație însă, din contră, găsim adevăratul scut al orientării noastre, drumul nostru spre veșnicie. In ea gustăm mereu din aroma înmiresmată a divinului, cuprinzând pe Dumnezeu în inima noastră, inundându-ne întreaga ființă cu prezența Lui atotfericitoare. Din meditație izvorește apa vie a virtuților, curățenia gândurilor, puritatea faptelor și pacea sufletului. Ea ne întărește în lupta noastră cu păcatul, ne încurajează în detestarea răului și ne dă încredere în Acela care ne fortifică întreaga-ne viață prin bogăția harului Său nesfârșit.

Dar dacă meditația este un „ce" atât de indispensabil necesar pentru orice fiu al Bisericii, se înțelege dela sine cât de infinit mai mult se constitue ea în imperativ categoric al vieții preotului. Oricare creștin ar putea găsi o scuză a absenței acesteia în slăbiciunea și ticăloșia omenească. Preotul însă, ca reprezentant prin excelență al chipului neîntinat și neprihănit al Mântuitorului nostru Iisus Hristos pe pământ, ca cel ce prin sfințenia sa personală și cu ajutorul mijloacelor harice ale Bisericii are să conducă pe ceice i-au fost încredințați păstoririi lui, înaintea tronului ceresc drepți și fără prihană, nu va găsi nici un cuvânt de justificare pentru lipsa meditației din practica de toate zilele a exercițiilor lui de duhovnicie, pentrucă ea singură poate să-i asigure climatul spiritual necesar trăirii lui permanente în sfera sfântă și sfințitoare a Duhului Sfânt.

Preotul, printre celelalte îndatoriri ale sacerdoțiului său, are și pe aceea de propoveduitor al adevărurilor veșnice ale Bisericii sale. Pentruca aceste adevăruri să poată fi predicate însă cu încredere și cu convingere, ele nu pot și nu trebue să fie dibuite de preot, ci ele au să formeze pentru el certitudini de cremene, părți integrale ale ființei lui spirituale, un singur tot al existenții lui. Spre a deveni însă aceste elemente ontologice ale lăuntrului lui, proprietăți inalienabile ale trăirii lui, ele trebue meditate mult, aprofundate cu stăruință, adâncite cu tenacitate. Un principiu de elementară pedagogie psihologică spune că, cu cât meditezi mai cu insistență asupra unui adevăr deja cunoscut, pătrunzându-l prin reflexiune personală, cu atât el se topește mai mult în ființa noastră lăuntrică, transformându-se în substanță a spiritului nostru. Din uniunea aceasta perihoretică a sufletului nostru cu adevărurile revelaționale, răsare mai întâi curățenia, puritatea și sfințenia vieții noastre personale, apoi puterea de a convinge pe alții, ca efect al convingerii noastre prealabile. „Vă propoveduim Evanghelia nu numai cu vorbe, ci și cu putere și cu Duhul Sfânt" (I Tesal. 1, 5).

Dar poate ne va întreba cineva asupra a ce să mediteze mai cu deosebire? Iată asupra a ce; meditează asupra stihului: „La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Toate printr'însul s'au făcut și nimic fără de Dânsul nu s'a făcut, din ceeace s'a făcut" (Ioan 1, 1—3). Stăruie asupra iubirii lui Dumnezeu prin care a adus pe om din neființă la ființă, dându-i chipul și asemănarea Sa. Adâncește cuvinte: „...și i-a suflat Dumnezeu suflare de viață și omul s'a făcut un suflet viu" (Gen. 2, 7). «*Și omul s'a făcut un suflet viu*»; ce motiv de profundă meditație. Fericitul Augustin reflectând desigur la aceste cuvinte, zicea: „Eu nu știu ceeace Tu mi-ai dat, Dumnezeule, dându-mi un suflet de această natură; este o minune pe care numai Tu singur o cunoști; nimeni n'o poate înțelege; iar dacă eu aș putea-o pricepe, aș vedea clar, că după Tine, nu mai este nimic mai mare cu sufletul meu". Gândește apoi la iubirea lui Dumnezeu din care a purces după căderea omului în păcat, făgăduința trimiterii Răscumpărătorului (Gen. 3, 15); cugetă la minunea cea preste minte a realizării acestei făgăduințe: „La plinirea vremii a trimis Dumnezeu pe Fiul Său,... născut sub Lege, ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere" (Gal. 4, 4). Pătrunde atât cât îți stă în putință înțelesul acestei întrupări a Cuvântului lui Dumnezeu, celce a fost dela început în Dumnezeu, fiind el însuși Dumnezeu. Intră în peștera din Betleem și privește pe Emanuil zăcând în ieslea dobitoacelor, în cea mai supremă smerenie; închină-te împreună cu magii și cu păstorii, măririi dumnezeirii Lui; însoțește-L în drumul spre Egipt, fugind de urgia pustiirii lui Irod; pătrunde în atelierul umil al teslarului Iosif din Nazaret și urmărește existența de muncă de treizeci de ani a lui Hristos-Dumnezeu; mergi cu El la botezul smereniei din Iordan, pentru a simți fâlfâitul aripilor Duhului Sfânt și a asculta cuvintele Tatălui: „Acesta este Fiul Meu cel iubit, întru care bine am voit", (Mateiu 3, 17); întovărășește-L în pustia celor patruzeci de zile de post integral și de rugăciuni neîntrerupte, și asistă la învingerea ispititorului Său; ieși cu El la propoveduire și te pătrunde de melodia divină a învățăturilor Lui; observă săvârșirea tuturor minunilor Lui și înțelege dumnezeirea Lui; urcă-te pe Tabor și vezi transfigurarea Lui; mergi în grădina Ghetsemani și privește puterea rugăciunii Lui celei izvorîtoare de sfinte sudori de sânge; participă la tâlhăreasca Lui prindere din ajunul răstignirii Lui; întovărășește-L la sinedriul batjocorii Lui; încearcă să simți spinii cununei hulirii Lui; însoțește-L în drumul calvarului Lui; îndură povara crucii Lui; îngenunchează în căderile Lui; ascultă scrâșnirile piroanelor care-I pătrund mâinile și picioarele Lui; privește-L înălțat pe crucea Golgotei suferințelor Lui; auzi batjocurile dușmanilor Lui; înfricoșează-te de revolta întregei firi, din momentul morții Lui; ascultă din gura sutașului mărturia divinității Lui; ajută la punerea în mormânt a Lui; așteaptă înfrigurat ziua ridicării din groapă a Lui; înalță cu îngerii cerului doxologii de slavoslovire pentru preamărita înviere a Lui; îmbrățișează cu iubire împreună cu Maria din Magdal picioarele sfinte înălțate din moartea Lui; așteaptă cu apostolii din nou arătarea Lui; pune împreună cu Toma, dacă vrei, degetul în ranele Lui și fortifică-ți credința în învierea Lui; du-te cu cei unsprezece „până spre Betania" și asistă la înălțare la cer a Lui; însoțește pe apostoli în propoveduirea învățăturii Lui, și adâncește împreună cu sf. Evanghelist Matei semnificația și felul parusiei Lui. Iată câteva subiecte de strădalnică meditație. Dar pe lângă aceasta preotul nu va lipsi să mediteze și asupra sacerdoțiului lui, asupra chemării lui de mijlocitor între Dumnezeu și om și mai ales asupra datoriei lui de a jertfi pe Domnul în Sf. Liturgie. Meditația singură procură preotului „armatura lui Dumnezeu", încingându-i mijlocul cu adevărul, îmbrăcându-l cu platoșa neprihănirii, încălțându-l cu râvna Evangheliei păcii, dându-i scutul credinței, înmânându-i coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu (Efes. 6, 11—17).

Se pare că vremile în care trăim, reclamă Bisericii să nască din nou, ca în timpul primar al creștinismului, nebuni pentru Hristos, nebuni în senzul paulin al cuvântului (I Cor. 1, 17—28; 4, 10), cari în dragostea lor pentru săvârșirea operei lui Hristos în lume să fie în stare să-și dea până și viața lor

(I Tesal. 2, 8). Preotul trebue să fie cel dintâi înrolat voluntar în renăscuta oaste a nebunilor pentru Hristos. Dar cinstea de a face parte din această oaste pretinde iubirea până la ultima limită a lui Hristos, iubire născută din cunoaşterea lui Hristos. Iar o cunoaştere a lui Hristos în senzul cel mai profund al cuvântului, nu este posibilă fără meditaţie stăruitoare asupra a tot ceeace cuprinde numele Iisus Hristos, „nume în faţa căruia se pleacă orice genunchiu al celor cereşti, al celor pământeşti şi al celor de desubt" (Filip. 2, 10). „Şi Să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui şi să mă fac asemenea cu moartea Lui" (Filip. 3, 10). Intreg sufletul înflăcărat de iubire pentru Hristos al Sf. Ap. Pavel este cuprins în aceste cuvinte de foc. Pentru el a cunoaşte pe Hristos este „totul", raţiunea existenţei lui, justificarea trăirii lui. Toate celelalte lucruri ale lumii sunt nimica, sunt neînsemnate, sunt fără importanţă, sunt „gunoaie" în ochii lui (Filip. 3, 7–8).

Să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui", iată ceeace rezumă cvintesenţa sufletului preoţesc. Căci până când sufletul preotului nu va câştiga siguranţă întru cunoaşterea credinţii lui Dumnezeu, întru primirea puterii simţirii ei, nu va putea nicicând să înţeleagă tărâmul de lumină al spiritului, nici să se înfioreze de fierbinţeala cea cerească a harului. Devotarea integrală în slujba Domnului, fără iubirea lui Hristos izvorâtă din cunoaşterea Lui dobândită prin meditaţie continuă, este în modcert cu neputinţă: Nihil volitum, nisi praecognitum". Să încercăm dară să facem din meditaţie una din esenţialele noastre îndeletniciri zilnice.

Mirfield-Anglia, Febr. 1939.

Preot **D. Veştemean**

Nr. 3605 – 1939.

Comunicare

Se aduce la cunoştinţă, că preotul Nic. Cigmăian dela parohia Simeria veche, jud. Hunedoara, în baza § 5 din Regulamentului fondului de ajutorare preoţesc, a ridicat dela Cassa Arhidiecezană din Sibiu, în numerar fără nici o reţinere, ajutorul de înmormântare de Lei 15.000 (Lei cincisprezecemii) după soţia sa Valeria, decedată la 23 Februarie 1939.

Sibiu, din şedinţa secţiei economice a Consiliului Arhiepiscopesc dela 18 Martie 1939.

Consiliul Arhiepiscopesc

Organizaţi Reuniuni de femei

Preotul şi sănătatea poporului

Preotul-sanitar

In sfârşit, după toate acestea spuse, se ridică tot mai stăruitoare marea întrebare care ne preocupă: Ce poate face preotul pentru apărarea şi întărirea sănătăţii poporului nostru?

Vom răspunde îndată, şi pe scurt, că preotul poate face mult şi multe pentru sănătatea poporului. Preotul, prin situaţia şi chemarea lui în mijlocul poporului nostru, prin o pregătire necesară şi prin dragostea lui, poate face atât de mult şi prin mijloace atât de multe, încât aportul lui în lupta pentru refacerea, apărarea şi întărirea sănătăţii poporului nostru, poate fi socotit egal cu al medicului.

Insă din capul locului vom mai spune că pentruca preotul să-şi poată îndeplini marea lui misiune de apărător al sănătăţii poporului, adecă pentru a putea face tot ceeace-i permite, îi înlesneşte şi-i cere misiunea lui spre a veni în ajutorul sănătăţii enoriaşilor săi, *preotul, pe lângă dragostea şi mila inimii părinteşti, trebue să aibă sau să-şi însuşească şi cât mai multe şi mai temeinice cunoştinţe de igienă şi de medicină populară.*

Noţiunile puţine şi vagi de igienă şi medicină, despre boală şi sănătate, despre microbi şi medicamente, ce le avem nu sânt deajuns. Ci, pentrucă noi avem să pornim la o luptă, trebue să ne cunoaştem vrăjmaşii şi să ne înarmăm bine cu toate armele pe cari ni le dă ştiinţa.

Noi nu sântem medici. Nici nu ne-o cere nimeni, deşi cred că preotul-medic ar fi preotul ideal. Dar dacă aceasta nu se poate, totuş trabue să năzuim spre ceeace se poate, anume spre **preotul-sanitar.**

Da, *formula preotului sanitar* ne spune tot ceeace trebue să fie preotul în marea ofensivă sanitară dela sate. Pentru asta desigur că e nevoie de studii speciale şi de un stagiu pe care preoţii şi candidaţii la preoţie ar trebui să-l facă în spitale. Lucrul acesta e cu totul necesar pentru misiunea preotului. Şi dacă în trecut ar fi fost mai greu de împlinit, acum când el e atât de imperios necesar şi atât de uşor de realizat, lucrul acesta nu mai poate întârzia.

Preotul-sanitar, adecă preotul care să aibă cunoştinţele şi practica unui agent sanitar spre a-şi putea împlini marea lui misiune de apărător al sănătăţii poporului, iată soluţia pe care o propunem pentru a putea rezolva în mare parte problema apărării sănătăţii poporului nostru. Şi asta s'ar putea obţinea în timp scurt şi uşor pe cale de legiferare. O lună sau două de studii şi practică sanitară în anumite centre medicale, nu e nici mult, nici greu pentru fiecare preot şi candidat la preoţie. Nu intrăm în amănunte asupra acestei probleme, căci nu e locul aici. Ci vrem doar să sugerăm conducătorilor noştri o soluţie, o formulă salvatoare: *preotul sanitar.* Preotul familiarizat cu toate problemele de igienă şi medicină generală preventivă şi curativă; preotul care să-şi poată da seama despre starea orcărei boli şi de măsurile cerute de moment. Preotul care să poată da toate îndrumările necesare cerute de orce caz de boală ar întâlni şi care la nevoie să poată mânui siringa cu serul sau medicamentul salvator, cerut cu urgenţă de o anumită stare gravă.

Ah, dar cât de mult spune această formulă a preotului sanitar! Cât de mult bine ar putea face el cu dragoste în satele noastre fără medici, fără farmacii şi chiar fără sanitar sau soră de ocrotire. Da, preotul-sanitar, având în casa lui toate instrumentele şi medicamentele de prim ajutor medical, şi care lângă molitvelnic să aibă totdeauna un termometru şi câteva prafuri, antiseptice, şi vată, iată ce gânduri încălzesc inima mea.

Iată de unde ar putea veni alinarea atâtor dureri dela sate; iată vindecarea atâtor răni ascunse. Iată preotul care îngrijindu-se cu dragoste părintească de ranele trupului ar putea pătrunde uşor în ascunzişurile suftetului spre a le lumina, încălzi şi însănătoşi cu lumina şi căldura Evangheliei lui Hristos. Căci, repet, grija pentru nu e şi nu trebue să fie un scop, nici pentru om şi nici pentru preot, ci doar un un mare mijloc şi ajutor în lupta mântuirii sufletului.

Dar dacă formula preotului-sanitar, aşa cum o cer împrejurările dela noi, nu poate fi realizată în toată puterea şi frumuseţea ei, rămâne să ne folosim de ceeace avem la îndemână, adecă de preotul cu mai puţine cunoştinţe de igienă şi medicină.

Căci aceasta este realitatea: noi preoţii n'avem prea multe cunoştinţe de medicină generală. Şi nici n'am avut de unde lua aceste cunoştinţe. N'am fost pregătiţi pentru marea misiune sanitară pe care ni-o cer împrejurările dela sate, şi chiar dela oraşe. Iată un paradox al învăţământului nostru teologic: cu gramatica limbii ebraice mi-am bătut capul vreo 2 ani până ce am ştiut-o pe derost, căci altfel nu se putea cu părintele prof. Popescu-Mălăeşti, — dar cum se poate lecui o rană nu mi-a cerut nimeni să ştiu. Această lacună a pregătirii viitorilor preoţi trebue înlăturată cât mai curând. Trebue puse studii şi examene serioase de igienă şi medicină şi un stagiu de 1–2 luni la un spital, şi lăsarea gramaticei ebraice ca studiu facultativ. Prea multă ştiinţă seacă se face în unele şcoli teologice şi prea puţin pregătesc ele pentru viaţa şi misiunea de preot şi părinte.

Dar să lăsăm chestiunea lacunelor învăţământului teologic şi să vedem ce putem face ca să răspundem chemării imperioase pentru apărarea sănătăţii poporului. Pentru câştigarea cunoştinţelor de igienă şi medicină, necesare pentru lucrul nostru sanitar, ar trebui să se organizeze cât mai curând cursuri de igienă pentru preoţi. Durata acestor cursuri ar putea să fie la început de o lună. In felul acesta preotul şi-ar putea însuşi cu uşurinţă cunoştinţele strict necesare pentru a începe o rodnică lucrare de luminare, apărare şi prevenire sanitară în lumea satelor.

Dar, până să ajungem la aceste cursuri de igienă, preotul trebue să se silească să-şi câştige singur strict trebuitoarele cunoştinţe de igienă şi medicină. Şi anume, lucrul acesta îl poate face procurându-şi câteva tratate de igienă şi medicină generală. De asemenea la conferinţele preoţeşti ar trebui să se ia totdeauna în desbatere şi câte-o problemă de igienă şi medicină socială. Aici, la conferinţele preoţeşti, preoţii şi-ar putea comunica unii altora rezultatele experienţelor sanitare şi şi-ar putea da lămuriri, îndemnuri şi sfaturi pentru lucrul sanitar în parohie.

Şi astfel, cu dragoste de a ajuta pe fiii noştri sufleteşti neştiutori şi uneori greu loviţi de boale; cu dragoste de a şti cum se poate face binele în toată ziua şi la tot pasul, preotul se poate uşor instrui pentru a răspunde orcărei nevoi urgente. Dar trebue să aibă lângă el un bun tratat de medicină populară. Ori în privinţa aceasta literatura medicală e foarte săracă la noi. Afară de un tratat scris de *Dr. Igrec: «Doctorul casei»* premiat de Academia Română şi afară de recenta carte cu *«Sfaturile medicului»* a dlui Dr. N. Vătăman apărută în editura „Universul", n'avem aproape nimic. Mai amintim şi lucrarea dlui Dr. V. Voiculescu: *«Toate leacurile la îndemână»*, apărută în editura Fundaţiei Regale „Principele Carol", colecţia „Cartea satului". Dar lucrarea dlui Dr. V. Voiculescu nu e propriu zis un tratat de medicină populară, ci ea ne arată toate leacurile pe care orice sătean le poate avea la îndemână, folosind mai ales florile şi buruienile de leac. De aceea nici această carte preţioasă, şi care costă numai 30 lei, nu trebue să lipsească din casa preotului.

Afară de aceste cărţi de medicină populară, preotul ar trebui să-şi aboneze o revistă de medicină populară, ca de pildă *«Trup şi Suflet»*. In aceste reviste găseşti întotdeauna arătarea unor boale,

---

FOIŞOARA

In ţara fără reverii

(3) **V. Sămărtinean**

De aceea bătrânul negru cânta cu atâta patimă... De unde vii, m'a întrebat chelnerul care mă servea la masă? Chelnerul era student la universitatea Columbia din New-York. In America aproape fiecare student se întreţine singur, lucrând orice, fiindcă munca este deopotrivă de respectată în toate domeniile de activitate... Vin din România, i-am răspuns eu laconic. România? O ţară mică, situată undeva prin răsăritul Europei, revenì el. O ţară necivilizată, balcanică, se spune, pe-aici. Da, necivilizată, dacă înţelegi prin civilizaţie săpun şi hârtie igienică, am replicat la rândul meu. Insă în ţara mea nu bea omul apă cu iod ca la voi, nici nu mâncă friptură ca iasca. In ţara mea, în locul sirenelor de fabrică, se aude glas de clopot sfânt şi toaca de vecernie. In ţara mea, necivilizată şi primitivă, sufletul omului se poate afirma nestânjenit de nimic şi de nimeni şi poate respira din toate adâncurile sale. Fiindcă înzadar aţi dat omului toate libertăţile, dacă l-aţi aservit întru totul înfăptuirilor materiale. Liber în aparenţă, în realitate sufletul americanului e robul pământului, inima lui e lipită iremediabil de ceeace trece ca fumul în lume. O, da... altădată... acum câteva veacuri, alta era fizonomia spirituală a Americei. N'avea zgârie-norii de dimensiuni fantastice de astăzi, dar avea un suflet mare. Atunci a a fost vremea patriarhală a pionerilor, a puritanilor lui Knox. Veniseră în America, pământul acesta întins pe care năerul Isabelei de Castilia, celebrul navigator Cristofor Columb, îl descoperise din întâmplare, din Europa persecuţiilor şi intoleranţelor religioase. Veniseră să-şi odihnească sufletul în Dumnezeu şi să poată crede în ceeace se convinseră ei că-i adevărul, aici, departe, în inima vastă a pădurilor de palmieri. A fost un exod impresionant. In „Istoria puritanilor" a lui Neal găsim descris evenimentul plecării corăbiei Mayflower (Floare de Mai) din micul port olandez Delft, în anul 1620. La ţărmul mării, înainte de a pleca spre depărtările sălbatice şi necunoscute ale Americei, ei au rugat pe Dumnezeu să meargă cu ei, să le călăuzească paşii în toată vremea. Şi într'adevăr puritanii au adus pe Dumnezeu în America. Fiindcă toţi erau lucru mânilor Lui şi toţi numele Lui îl chemau. Dumnezeu le-a fecundat puterile fizice în aşa de mare măsură încât ei au putut să înfăptuiască pe meleagurile americane adevărate minuni. Organizându-şi viaţa socială prin acele rigide „blue laws", primii colonişti americani au ajuns în scurtă vreme la o surprinzătoare eflorescenţă materială. Insă ei nu şi-au uitat niciodată de Dumnezeu. Nimic nu le-a putut adormì conştiinţele, nimic nu le-a putut cloroforniza simţul religios. Au răzbătut prin marea lor credinţă în Dumnezeu... Studentul chelner, surprins de această incursiune strategică în trecutul istoric al Americei, a trebuit să recunoască că astăzi America e deposedată de idealurile religioase şi morale care au călăuzit-o altădată. Că ceeace constitue armătura de temelie a Americei de azi, e bogăţia ei materială, nu sufletul puritanilor de altădată... puritanism, care oricât ar fi fost de exagerat şi de excesiv pe-alocuri (în Ohio ere interzis cetăţenilor să se bărbiereasaă Dumineca... în Pennsylvania era oprit jocul de popice), a fost totuşi forţa magică care a dus America la progres, la o rapidă evoluţie. Şi ducându-se sufletul acesta, America va trebui să se oprească odată... Vin din România şi va tiebui să mă întorc tot acolo. Pentrucă n'am găsit o Americă pe care o căutam. Pentrucă America pe care o căutam eu, este demult dusă. Eu sunt o fire contemplativă, nu practică, ca voi americanii. Mă sufoc de pe acum în atmosfera asta sportivă, în goana aceasta frenetică după afaceri, în maşinismul acesta strivitor. — Dacă ai de gând să stai mai mult în Amarica, te previu, îmi spuse studentul chelner, să înveţi boxul, pentrucă s'ar putea întâmpla să fi provocat de cineva şi să fii făcut una cu pământul. In urma mea, am putut auzì hohotul de râs al studentului. Râsul americanului. Carnal, de suprafaţă, standardizat. Râs care vine la comandă, automat, oprindu se automat Râs care nu înseamnă destindere lăuntrică, ci o simplă contractare a muşchilor. Râs protocolar, fără aderenţe sufleteşti. In America totul râde. Dar numai în aparenţă. Totul pare miraculos. Dar numai în aparenţă. Viaţa e frumoasă. Dar numai în aparenţă. Chiar moartea e frumoasă, căci toate cimitirele americane râd. Dar numai în aparenţă. Unul din cei mai mari dramaturgi ai Americei de azi, anume O'Neill, în piesa sa de mare răsunet „Lazar râde", concepe lumea ca râsul etern al lui Dumnezeu. Atunci cum să nu râdă americanul? Dar râsul americanului, e râs sec, fără rădăcini în adâncurile sufletului. Fiindcă de fapt aceste rădăcini nici nu există, fiindcă de fapt viaţa spirituală e o himeră în America...

— *In faţa lui Dumnezeu ca şi în faţa oamenilor, măsura binelui şi a răului nu sânt deopotrivă.*

cu simptomele şi îngrijirea medicală necesară. Se mai găsesc în aceste reviste de popularizare multe sfaturi şi reţete medicale.

Şi în felul acesta atât preotul, cât şi soţia lui s'ar putea instrui şi pregăti pentru marea şi sfânta misiune samarineană în mijlocul poporului dela sate.

Aici trebue să spunem câteva cuvinte şi despre ajutorul preţios pe care-l poate da *preoteasa* în lupta de apărare a sănătăţii sătenilor. Anume preotesei îi rămâne în grijă marea problemă a sănătăţii femeilor, a mamelor lăuze şi a copiilor sugaci. Căci cine ca preoteasa ar putea lucra în acest domeniu cu mai mult folos şi cu mai multă iscusinţă şi uşurinţă?

Sânt atâtea chestiuni delicate pentru sănătatea femeilor dela sate, pe care numai preoteasa şi învăţătoarea le pot descoperi şi îngriji. Şi e atâta întuneric în viaţa femeilor dela sste, încât nici inima preotesei nu mai poate rămânea nepăsătoare. Este atâta prăpăd între copiii sugaci şi femeile lăuze, că te cuprinde groaza. Aici, în acest sector, trebue dată o luptă mare la sate. Şi ajutorul preotesei nu poate fi înlocuit.

Pr. Nicolae Vonica

Exemplul ţărilor din preajma noastră, care s'au descompus din lipsa de unire, din lipsa forţelor naţionale, este prea elocvent pentru ca să nu ţinem seamă de importanţa *factorului patriotic* în munca pentru făurirea României de mâne.

Istoria neamului ne arată că, în vreme de grea cumpănă, Dumnezeul părinţilor noştri ni-a dat conducători luminaţi şi viteji cari au ştiut să facă faţă împrejurărilor grave.

In aceste vremuri când se prăbuşesc pe neaşteptate graniţe de popoare, făurite prin lupte de veacuri, — în România domneşte M. Sa Regele *Carol II-lea*, având colaboratori aleşi dintre elitele neamului, dornici de muncă şi pregătiţi pentru a reface patria în timpul cel mai scurt.

Programul de lucru al guvernului nostru este semnificativ pentru ritmul cel nou de renaştere naţională.

Problema care se impune de urgenţă este armata şi apărarea teritoriului. Dl prim-ministru *Armand Călinescu*, dela apărarea naţională, este o chezăşie că programul de înarmare se va desăvârşi în cele mai bune condiţii.

O bună înzestrare a oştirii presupune o bună stare materială şi o prosperitate economică: S'a purces astfel cu hotărâre la echilibrarea bugetului, cu o serie de măsuri binecuvântate, ca: apărarea monetei naţionale, echitatea fiscală, apărarea şi sprijinirea pieţii interne a capitalului nostru, intensificarea industrializării ţării şi produselor agricole etc.

Clerul şi poporul nostru punându-şi toată încrederea în M. Sa Regele şi în sfetnicii Săi, poate să nădăjduiască în viitor la zile de linişte şi prosperitate.

Pentru aceasta să muncim cu toată credinţa pentru ţară şi neam, făcând zid nelimitat în jurul Suveranului.

Nr. 1908—1939

Comunicare

Se aduce la cunoştinţă, că erezii după Părintele Vasile Botean din Ludeşti, decedat la 1 Februarie 1939, în baza §-ului 5 din Regulamentul fondului de ajutorare preoţesc au primit dela Cassa arhidiecezană din Sibiu, în numerar, fără nici o reţinere, ajutorul preoţesc de Lei 40.000.

Sibiu, din şedinţa secţiei economice a Consiliului Arhiepiscopesc dela 1 Martie 1939.

Consiliul arhiepiscopesc

Aşezământul Veturia I. Lapedatu

Duminecă în 5 Martie a. c. I. P. S. Sa Mitropolitul *Nicolae* a sfinţit casa dela Braşov a Aşezământului Veturia I. Lapedatu.

Domnul Ioan I. Lapedatu, profesor la Academia de înalte studii comerciale şi industriale din Cluj, director la Banca Naţională din Bucureşti, fost ministru al finanţelor etc. a constituit, pentru totdeauna, în amintirea neuitatei sale soţii Veturia I. Lapedatu născută Papp, o fundaţiune cu numele de mai sus, pe seama arhiepiscopiei noastre.

Scopul acestui aşezământ este ajutorarea tineretului şcolar cu merite la învăţătură şi fără mijloace materiele suficiente, precum şi ajutorarea intelectualilor ajunşi la bătrâneţe în lipsă şi suferinţă.

Averea acestui aşezământ este astăzi în valoare de aproape şase milioane lei. Acestui aşezământ aparţine şi casa nouă cu două etaje, situată la poalele Tâmpei din Braşov care a fost sfinţită.

După sfinţire I. P. S. Sa Mitropolitul *Nicolae* a ţinut o duioasă cuvântare, arătând cum inimile pline de bunătate, nobleţe şi iubire îşi revarsă şi de dincolo de mormânt lumina virtuţilor şi faptelor lor bune.

Răposata Veturia I. Lapedatu a fost o soţie duioasă, mamă iubitoare. Dar inima ei nu s'a mulţămit numai cu îndeplinirea îndatoririlor sale către propria sa familie, ci şi-a găsit o familie mai mare. Ea era purtătoarea de grijă a multor serii de elevi cari se alimentau la masa studenţilor susţinută de banca „Albina" din Sibiu.

Şi aceşti elevi nu primeau numai hrană trupească, ci sufletul lor se încălzea şi întărea din sfaturile acestei venerabile femei. Din jertfirea de sine pentru cei în suferinţă a luat fiinţă acest aşezământ, înfiinţat de înţelegătorul şi iubitorul ei soţ care astfel a făcut ca opera de milostenie începută de răposata să se perpetueze şi după moartea ei prin acest aşezământ.

I. P. S. Sa mulţămeşte apoi dlui Lapedatu care în timpul nostru materialist şi-a cinstit memoria soţiei şi neamul cu un aşezământ atât de frumos.

A mai vorbit apoi dl profesor univ. Dr. Ioan Lupaş, arătând calităţile răposatei Veturia I. Lapedatu şi mulţămind dlui Ioan I. Lapedatu pentru constituirea acestui aşezământ.

Dl Ioan Lapedatu arată fazele prin care a trecut proiectatul aşezământ, scopul ce l-a urmărit şi mulţumeşte I. P. S. Sale pentru sfinţirea casei.

Solemnitatea a avut un caracter de intimitate

Comemorare şi întrunire. Duminecă 12 Martie 1939 s'a făcut în parohia *Grânari*, prot. Cohalmului, în cadrele Căminului cultural local, comemorarea I. P. S. Patriarh *Miron*. A participat la serbare poporul credincios din parohie şi un însemnat număr de locuitori minoritari, aşa încât sala mare a şcoalei primare nu putea cuprinde pe toţi ceice doreau să-şi manifesteze durerea pentru marele dispărut. Intelectuali şi popor au ascultat cu evlavie cuvântarea ţinută de preotul locului, care în cuvinte adânc simţite a făcut evocarea personalităţii celuice a fost Patriarhul României şi primul sfetnic al Suveranului. Poporul recunoscător i va purta în suflet o pioasă şi veşnică amintire.

— In aceeaş zi s'a ţinut la Grânari o întrunire obştească, drept ecou al adunării dela Alba-Iulia din 27 Februarie 1939. S'a făcut poporului o dare de seamă asupra mersului acelei mari adunări, ţinute sub oblăduirea bisericii.

S'au cetit cuvântările II. PP. SS. LL. Mitropoliţilor dela Sibiu şi Blaj, — ascultate de întreaga asistenţă cu veneraţie şi neţărmurită dragoste.

La urmă s'a trimis din adunare o adresă de mulţămire înalţilor prelaţi. Pr. *I. M.*

Probleme-Recensii-Comentarii

Pentru „Straja Ţării". — *In opera de refacere a neamului şi a ţării, prin o bună îndrumare a tineretului, — «Straja Ţării» solicită concursul şi sfaturile bune ale tuturor românilor şi româncelor noastre.*

Astfel glăsueşte un comunicat dat recent de comandamentul instituţiei.

«Straja Ţării» este o instituţie tânără, întemeiată de Suveran, şi răspunde unor necesităţi naţionale şi sociale adânc simţite, pe care El cel dintâi le-a înţeles.

A grupat peste trei milioane de străjeri, — întreg tineretul şcolar. A creiat un regim nou, de viaţă sănătoasă, fizică şi sufletească. A insuflat ideal nou, care impune tânărului, la orice vârstă, obligaţii corespunzătoare, ce trebue împlinite cu conştiinţă şi cu jertfă, în urmărirea scopului suprem de servire, prin credinţă şi muncă, a Regelui şi Ţării. A format, în sfârşit, o disciplină naţională a tineretului.

Intregind opera de educaţie a copilului pe care o îndeplineşte familia, trezind iniţiativele de muncă şi de creaţie şi toate răspunderile într'un cadru de activitate corespunzător fiecărei vârste, — «Straja Ţării» răspunde unei meniri superioare.

Intr'o vreme de puternică manifestare a tuturor virtuţilor care caracterizează popoarele civilizate, — prin acţiunea de organizare şi educaţie străjerească ţara noastră îşi pregăteşte generaţiile de elită care să-i asigure viitorul.

Fie sigur comandamentul «Străjii Ţării» de concursul, sfaturile bune şi sprijinul, pe care le acordă neprecupeţit naţiunea întreagă instituţiei măreţe, ce se poate mândri după abia câţiva ani de activitate că a sădit în sufletul tineretului îndemnul cel bun de cultivare a tuturor virtuţiilor morale şi a oţelit braţele tinere la muncă rodnică, într'o disciplină şi însufleţire a muncii, care înobilează scumpa noastră ţară.

*

Conferinţe preoţeşti. — Miercuri 8 Martie, preoţimea tractului *Avrig* s'a întrunit în conferinţă de primăvară, sub conducerea Părintelui *Pavel Borzea*, adm. prot.

Atât slujba Utreniei, oficiată în Biserica din Avrig, cât şi sf. Liturghie mai înainte sfinţită au fost ascultate cu evlavie de numeroşii credincioşi. A predicat părintele *Voineag*, cu tâlc şi convingător.

Intr'o atmosferă de adâncă evlavie a urmat împărtăşirea preoţilor, după mărturisirea făcută mai înainte la duhovnic.

La finea sf. Liturghi s'a făcut rugăciune peutru odihna sufletului I. P. S. Sale *Miron*, Patriarhul României.

Conferinţa s'a ţinut în localul Şcoalei primare. Aci Păr. adm. Prot. P. Borzea înainte de deschiderea şedinţei a róstit un impresionant cuvânt în care a spus: „Sau credem în Dumnezeu şi în misiunea noastră sfântă, şi atunci sântem iubitori ai lui Hristos, sau nu credem şi atunci sântem cel mult nişte funcţionari inutili; misionarismul nostru să fie activ şi viu, inspirat dintr'o credinţă care mută munţii.

După deschiderea şedinţei, adunarea se constitue alegându-şi un notar şi doi bărbaţi de încredere.

Preoţii: I. Prie, V. Bogdan şi Gh. Bica, dau cetire meditaţiilor ce le-au lost încredinţate. Temeinic alcătuite lucrările sânt primite cu mulţumită de conferinţă.

Pr. *M. Budac* expune în scris o propunere în legătură cu activitatea preoţească în cadrul «Serv. Social", pentru o cât mai reuşită promovare a vieţii religioase în popor.

Conferinţa şi-a însuşit propunerea, urmând ca *preoţimea să colaboreze cu Serviciul Social* în cadrul căruia „Secţia Suflet" îi compete de drept. Nu vor neglija nici rolul activ, ce trebue să-l aibă în cadrul vechilor societăţi ca: Reun. ort. a Fem; Soc. Sf. Gheorghe, Oastea Domnului, etc.

Se face constituirea cercurilor religioase şi se deleagă preoţii Voineag şi Burs, la şedinţa Asoc. A. Ş. şi la congres.

La ora 3 d. a. şedinţa se ridică, plecând fiecare preot întărit şi însufleţit la lucrul Domnului. — *Coresp.*

*

— In 16 Martie 1939 s'a deschis conferinţa de primăvară a despărţământului Haţeg. Des de dimineaţă preoţii s'au prezentat la biserica din loc. Preotul Leonte Dăncescu rosteşte meditaţia pentru mărturisire, după care preoţii, în frunte cu P. C. Protopop Ieronim Ciocan, se mărturisesc la duhovnicii tractului.

Sfânta Liturghie se serveşte în sobor. Meditaţia de împărtăşire a rostit-o preotul Eugen Uieţ.

După invocarea Duhului Sfânt, P. C. Păr. Protopop, deschizând şedinţa, face pomenire despre morţii neamului în timpul din urmă: M. S. Regina Maria, marele luptător naţionalist Octavian Goga, iar mai de curând I. P. S. Sa Patriarhul Miron al României; în protopopiat am pierdut doi fraţi colaboratori: Ion Fărcaş şi Mihail Popovici. Conferinţa păstrează un moment tăcere, în memoria celor dispăruţi. In continuare arată importanţa şi misiunea preoţimii în momentele de faţă şi apelează la o activitate cât mai intensă şi disciplinată.

Pr. Ştefan Păcurariu citeşte lucrarea cu titlul «Iniţiative de organizare pentru promovarea vieţii religioase şi culturale în cuprinsul protopopiatului nostru şi propăşirea Asociaţiei noastre». In legătură cu aceasta s'a deschis o discuţie animată între preoţimea protopopiatului şi se decide în concluzie: preoţimea, cu deosebire prin serviciile divine din cele două posturi mari, să caute a înrâuri cât mai mult educarea religioasă a păstoriţilor; catehizarea elevilor să se facă temeinic şi stăruitor în duhul evangheliei; activitatea, în cadrele premilitériei şi străjeriei, să fie susţinută prin predici anume pregătite, tot asemenea şi la cununii şi înmormântări, unde asistă mulţi credincioşi, chiar şi sectari.

După aceasta preoţimea participă la serviciul religios făcut de P. C. Păr, Protopop în curtea gimnaziului, la pavilionul naţional al străjerilor, unde prestau jurământul toţi comandanţii străjerilor din plasele Haţeg şi Sarmisegetuza. P. C. Păr. protopop rosteşte aici o călduroasă cuvântare şi apelează la o colaborare cât mai frăţească pentru consolidarea, prin formarea caracterelor religioase-morale, a cetăţenilor de mâne prin străjerie.

Darea de seamă a preoţimii şi cercurilor religioase, pe anul expirat 1938, constată stări mulţumitoare. — Pr. Pompiliu Bobeş.

*

Drama *recentă a Cehoslovaciei, precum şi istoria lumii, ne arată în mod clar cum în vremuri de grea cumpănă au izbutit să fie victorioase numai acele neamuri care au avut permanent trează conştiinţa naţională, — conştiinţa că armata bine pregătită va putea să apere fruntariile ţării.*

In ultimul timp, s'a arătat în mod răspicat că toate fruntariile româneşti actuale sunt înăuntrul drepturilor noastre, — stâlpii noştri de graniţă nu încalcă pământul nimănui. România vrea să trăiască în linişte în configuraţia actuală, reprezentând un factor de ordine şi civilizaţie în sud-estul Europei.

Dacă însă, se va găsi cineva, care să ne ştirbească din pământul sfânt, udat de sângele strămoşilor, vor sări toţi românii, cu un singur gând, cu un singur avânt, ca să-şi apere Patria.

Istoria românească dovedeşte că aceste afirmaţiuni nu sunt vorbe goale.

Vitalitatea poporului român s'a verificat dealungul veacurilor, în românii

ardeleni, bucovineni, bănăţeni etc., cari nu numai că nu şi-au vândut sufletul străinului, — dar au luptat eroic pentru a-şi păstra obiceiurile, credinţa şi graiul românesc. Galeria eroilor noştri este pilduitoare în această privinţă, — şi oricând numele unui Horia, Cloşca şi Crişan şi al altora, vor fi îndemnuri vii pentru urmaşi.

Ţara, unită astăzi în jurul iubitului Suveran, conştientă de rolul său, poate să aştepte în linişte viitorul, care va fi acela dorit şi făurit de munca şi vitejia fiilor ei.

Deniile

Imn seral de slavă Creatorului lumii, **deniile,** *— adevărate chemări de sus — sânt momente sublime ale contemplării lui Dumnezeu şi a cercetării rostului nostru pe pământ. Sosind odată cu apus de soare şi alunecări de umbre, ele ne cheamă la spălarea sufletelor şi la înălţarea spre Domnul universului.*

Niciodată par'că nu sântem chemaţi mai tare la meditaţie ca în timpul sfintelor denii, când descătuşaţi de balastul vremelniciei, de gândul zilei de mâne, glasul duios al clopotelor, purtate pe undele nevăzutului, ne aduce aminte de nimicnicia vieţii noastre în faţa Celui ce toate le ţine în mâna Sa.

Odată cu fum de tămâie şi îngenunchieri cucernice, deniile ne amintesc peregrinările neamului omenesc prin întunerecul neştiinţei, prin pustiul depărtării de Dumnezeu, şi de Răsăritul răsăriturilor, ce apare la orizontul vieţii chemând pe toţi cei osteniţi şi însărcinaţi spre a le face odihnă.

Când protopărinţii noştri au fost isgoniţi din rai, ei au rămas cu nostalgia paradisului pierdut ca şi fiul rătăcit prin codrul păcatelor, dar veşnic cu nădejdea de întoarcere la tatăl cel primitor.

Această nostalgie formează credinţa şi nădejdea ce ne împing mereu înainte, convinşi că ne aşteaptă o fericire pe care nu o avem acum aici pe pământ.

Căutat-au oamenii fericirea în speculaţii filosofice, în bucurii şi plăceri trecătoare dela Cain şi până la materialiştii zilelor noastre fără a o fi aflat decât în contopirea omului cu Dumnezeu.

Din vârtejul acestor două concepţii de viaţă, adecă dorul de lumină cerească, şi fata morgană a bucuriilor trupeşti, concepţii ce se răsboesc în sufletul omului, aerul sfânt al deniilor ne apare ca soarele ce luminează calea vieţii spre Domnul.

Deniile sânt oaza de reculegere duhovnicească, loc de popas la răscruci de drumuri pentru recrearea sufletelor spre a ne învrednici să participăm la Învierea Domnului Iisus.

Ele sânt un cântec al depărtărilor şoptit sufletului nostru de murmurul văii, de freamătul codrului, de vântul călător şi de corul îngerilor, cântec ce ne cheamă să ne întoarcem la Dumnezeu, să ancorăm în portul înfrăţirii creştineşti şi să medităm mai mult la viaţa de dincolo.

Numai celce va putea prinde cu sufletul său concertul mistic şi întrimător al deniilor cu întreaga atmosferă de evlavie şi nădejde în faţa Mântuitorului şi-şi va forma o stare perpetuă de pietate şi de nostalgie după viaţa neprihănită a celui ce-şi duce crucea 'n spinare pentru mântuirea omenirii, va putea spune că a participat la sfintele denii cu adevărat.

Altfel, zadarnic a sunat clopotul, în zadar l-a chemat natura şi l-a îndemnat Dumnezeu la desăvârşire, urechea sufletului său a fost surdă, ochii lui n'au văzut, mintea lui nu s'a înălţat spre Făcătorul său.

Senini în orce vreme, în faţa orcărei întâmplări, cu ochii spre cer şi spre jertfa Domnului Iisus Hristos curăţiţi în aceste denii, vom putea primi mărita Inviere cu mare bucurie.

Pr. **Viorel Ogradă**

INFORMAŢIUNI

Câte milioane? După socoteli, făcute în anii din urmă, trăesc astăzi pe pământ *2139 milioane* de oameni. Ceva peste jumătate, din acest număr, trăeşte în Azia; Europei îi revine cam un sfert (470 milioane), Americii o optime, din numărul total al locuitorilor pământului. Pe un kilometru cvadrat Europa are 48 de oameni, Azia 28, Africa 4, America 5, ear Australia *unul* singur. — Cel mai mare număr de locuitori se găseşte la *New-York*, urmează apoi: Londra, Tokio, Berlin, Paris, Moscova, Chikago şi Shanghai. Sânt cu totul 38 de oraşe, fiecare cu peste un milion de locuitori. Aceste 38 mari oraşe adăpostesc aproape 90 de milioane de oameni; va să zică mai mult de 4 procente din omenime se află în oraşele cu peste un milion de locuitori, — ceeace, din punct de vedere economic, nu prea este princios. Anglia şi Germania actuală încep a recunoaşte tot mai mult părţile umbroase ale oraşelor cu totul prea mari.

Din „raiul" dela Moscova. In marea lipsă de alimente, publicul moscovit poate fi văzut, nopţi întregi, făcând „coadă" în faţa magazinelor alimentare. Unt, lapte, ouă rar se mai pomenesc în prăvălii. In comerţul clandestin se cer preţurile următoare: 1 kg cartofi o jumătate de dolar (69 lei), 1 kg morcovi costă 1 dolar (138 lei), carnea $2^1/_2$—$3^1/_2$ dolari, 1 kg pâne albă 1 dolar, 1 kg unt 4 dolari... Locuitorii, în parte covârşitoare, pòartă, cu tot îngheţul dela Moscova, ghete de pânză; piei, pentru încălţăminte, nu există, sau sânt enorm de scumpe. — Rezultatele grăitoare ale *colectivismului!* Unde e Karl Marx, părintele lui, să vadă, să se bucure şi să se veselească?!

ŞTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Sâmbătă (Bunavestire) 25 Martie 1939, va predica părintele *A. Nanu;* ear Duminecă, în 26 Martie va predica păr. *Gh. Secaş.*

CARŢI ŞI REVISTE

„Viaţa şi învăţătura Sf. Grigore Palama" de Dr. D. Stăniloare. Gazeta bisericească, *Păstorul Creştin Ortodox*, dela Curtea-de-Argeş, acum apărut, spune despre cartea aceasta:

„Profesorul Stăniloae, împletind descrierea vieţii şi învăţăturii Sf. Grigore Palama, a cărui doctrină e crescută din mediul religios răsăritean, cu istoria controversei isihaste, ne face să cunoaştem deodată viaţa şi învăţătura unui om, care prezintă notele caracteristice mediului său, şi a epocii în care omul acela a trăit, una din cele mai frământate prin care a trecut Ortodoxia.

Pe rând cunoaştem pe Sf. Grigore, tânăr, aflăm cine a fost monahul Varlaam, apoi începutul disputei şi controversa propriu zisă, cu cele patru probleme care preocupau: 1. Valoarea ştiinţei, 2. Despre Rugăciunea lui Iisus, 3. Vederea luminii dumnezeeşti, şi 4. Deosebirea între fiinţa şi lucrările lui Dumnezeu. Urmează şirul vieţii Sf. Grigore şi continuarea controversei cu Achindin şi Nichifor Gregora.

La sfârşit are trei tratate apologetice ale Sf. Grigore în traducerea făcută în excelente condiţiuni de prof. Stăniloae."

Problema cultelor în România, misiune şi răspundere, de Pr. *Dumitru Cristescu* dela Biserica Sf. Vineri-Herasca. Bucureşti, 1939, Tip. „Carpaţi". — O broşură de 27 pg. Preţul?

Fericirea de a trăi de Sir Iohn Lübbock, în româneşte de *Al. Lascarov-Moldovanu.* Ed. Noua Colecţie Delafras, „Cugetarea" 1939, Bucureşti IV. Str. Popa Nan 21. Un vol. de 212 pg. Preţul 35 Lei.

Cunoscutul şi bine apreciatul scriitor religios, dl Al. Lascarov-Moldovanu ne dă earăş, în traducere excelentă, lucrare menită să lumineze şi înobileze sufletele celor mulţi, iubitori de cetanie spre binele lor.

Viaţa şi activitatea episcopului Vasile Moga, 1774—1845, de *Dr. Sebastian Stanca,* consilier eparhial, Cluj, Tip. Eparhiei ortodoxe române 1938. — Un volum de 125 pg. Lei 40. Autorul, părintele consilier eparhial, Dr. S. Stanca, în noua lucrare, încearcă, nu fără succes, pe temeiul cercetărilor de documente originale, să prezinte figura chiriarhului ortodox din Ardeal, Vasile Moga, într'o lumină mai favorabilă, — spre deosebire de felul în care unii dintre istoricii noştri au scris despre episcopul pomenit aducându-i multe şi grele învinuiri. Lucrarea dela Cluj urmăreşte scopul de a reabilita memoria celui nedreptăţit de urmaşi.

Gânduri sănătoase, vol. II, de *Dr. Mircea Suciu-Sibianu,* medic primar-Braşov. Inst. „Astra", 1938. Un volumaş de 200 pg. Preţul 40 Lei. — Primul volum, apărut în 1929, e continuat acum. Conţine, în expuneri scurte şi clare, „sprijin... şi îndreptar de oţelire corpului, căci suferinţele noastre trupeşti şi sufleteşti sânt imprudenţe comise din necuviinţă sau din slăbiciune de voinţă".

E de dorit ca lucrarea iscusitului medic braşovean să ajungă la mai multe volume în cursul anilor. Cartea ce se ocupă, în mod atât de inteligent, cu problemele morale, merită toată atenţiunea bunilor creştini.

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa I-a a bisericii Sf. Treimi, **Braşov-Tocile,** din protopopiatul Braşovului, devenită vacantă prin încetarea din viaţă a fostului paroh Nicolae Chicomban, în baza ordinului Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc, Nr. 688/939, se publică concurs cu termin de 30 de zile, dela cea dintâi publicare în Tel. Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat.
2. Sesiune parohială 13 jugăre pământ arabil.
3. Locuinţă în casa parohială, compusă din 3 camere, bucătărie şi dependinţe.
4. Venitele stolare obişnuite.

Cererile de concurs, însoţite de certificatele de studii şi serviciu, precum şi de încuviinţarea prealabilă de a candida, exoperată dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român al Braşovului.

Concurenţii, cu înştiinţarea oficiului protopopesc, se vor prezenta în biserică pentru a-i cunoaşte poporul.

Braşov-Tocile, la 14 Februarie 1939.

Oficiul protopopesc ort. rom. al Braşovului.

Dr. N. Stinghe
adm. protopresbiteral

(12) 3—3

Nr. 158/1939 (18) 2—3

Concurs

Pentru ocuparea postului de paroh devenit vacant prin moartea preotului parohiei **Costeşti,** tractul Orăştie, se publică concurs cu termin de 30 de zile dela întâia apariţie în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Folosinţa alor 2 cimitire (cel vechi şi cel nou) în întindere de circa un jugăr, şi un fânaţ de un jugăr.
3. Dela 120 familii câte o ferdelă de cucuruz sfărîmat şi câte o zi de lucru, sau răscumpărarea ei cu 40 Lei. (Din acestea $^1/_3$-a parte se dă cantorului şi crâsnicului).
4. Lemnele de foc necesare.
5. Stolele obişnuite în trecut.

Casă parohială deocamdată nu este, — dar credincioşii sunt cu toată bunăvoinţa să ajute noului preot a face şi casă parohială.

Cererile de concurs, însoţite de documente şi de încuviinţarea P. V. Consiliu Arhiepiscopesc pentru a concura, se vor înainta subscrisului oficiu în termenul dat.

Concurenţii e de dorit să se prezinte într'o Duminecă sau sărbătoare la biserică în parohie, pentru a se face cunoscuţi poporului.

Orăştie, 27 Februarie 1939.

Oficiul protopresbiteral ortodox român al Orăştiei, în înţelegere cu oficiul parohial:

Prot. **Ioan Moţa**
adm. tractului

Nr. 157/1939 (19) 2—3

Concurs

Pentru ocuparea postului de paroh, devenit vacant prin încetarea din viaţă a fostului preot al parohiei **Ludeşti,** protopopiatul Orăştie, se publică concurs cu termin de 30 de zile dela întâia apariţie în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Casă parohială corăspunzătoare, cu supraedificatele necesare: şură, grajd, etc.
3. Grădină în întindere de 439 stânjini pătraţi, un fânaţ de 1000 st. □ şi folosinţa la 20 jugăre pădure.
4. Dela 100 familii câte un „Liter" (20 litri) cucuruz sfărîmat şi câte o zi de lucru, sau răscumpărarea ei cu 30 lei.
5. Dreptul în păşunea comunală.
6. Stolele obişnuite în trecut.

Cererile de concurs, însoţite de documentele necesare şi de încuviinţarea P. V. Consiliu Arhiepiscopesc de a concura, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român al Orăştiei, în termenul dat.

Concurenţii e de dorit să se prezinte în oarecari Dumineci sau sărbători la biserică în parohie, pentru a se face cunoscuţi poporului.

Orăştie, 27 Februarie 1939.

Oficiul protopopesc, în înţelegere cu oficiul parohial:

Prot. **Ioan Moţa**
adm. tractului.

Nr. 58/1939 (16) 3—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei de cl. III **Vărmaga,** din protopopiatul Devei, cu termen de 30 zile dela întâia publicare în „Telegraful Român".

Venitele aferente acestui post sunt:

1. Salarul dela stat.
2. Locuinţa în casa parohială, în stare bună, cu trei camere şi toate dependinţele pentru gospodărie, şi o grădină cu pomi de 1 jugăr.
3. Opt (8) jugăre sesiune parohială fânaţ, 1 jug. arător, 1 şi jumătate jug. livadă şi folosirea cimitirului.
4. Darea obişnuită (adăul) în bucate dela 160 fam. câte una măsură de 30 litri porumb sfărmat, sau preţul de pe piaţă.
5. Stola obişnuită în tract.
6. Lemne de foc 15 metri (lungime 2 metri) în pădurea comunală.

Concurenţii după ce-şi vor fi exoperat binecuvântarea de candidare dela Chiriarh, îşi vor înainta cererile şi documentele cerute, oficiului protopopesc ortodox român din Deva în termenul indicat, prezentându-se apoi cu aprobarea prealabilă a protopopului spre a face cunoştinţă cu credincioşii.

Deva la 20 Februarie 1939.

Teofil Chiffa
protopop

Nr. 374/1938. (17) 3—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei vacante de cl. a III a **Gânţaga,** din protopopiatul Haţegului cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat după, pregătirea pe care o are.
2. Sesiune parohială 5 (cinci) jugăre arător.
3. Câte 1 (una) măsură à 30 litri porumb neslărâmat de fiecare casă.
4. Câte 1 (una) zi de lucru (clacă) de fiecare casă.
5. Venitele stolare uzitate în protopopiat.

Cererile de concurs se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român din Haţeg în termenul indicat.

Candidaţii vor anexa la cererea de concurs şi concesiunea dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, că pot candida la această parohie.

Candidaţii se vor prezenta, cu încuviinţarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sărbătoare la biserică ca să fie cunoscuţi de credincioşi.

Haţeg, 28 Februarie 1939.

Oficiul protopopesc ortodox român Haţeg în înţelegere cu consiliul parohial.

Ieronim Ciocan
protopop

Redactor responsabil: Prot. Dr. D. Stăniloae

Editura şi tiparul Tipografiei Arhidiecezane